

време, младежътъ закупва ябълки, кифли и всѣ-какви сладкиши, и смѣло праметналъ презъ рамене чантата. — „Прѣсни новини! Вестници и списания!“ — почна да се разнася изъ вагонитѣ неговия звънливъ гласъ. — „Бонбони не искате ли, господине?“

Алва така добре подхвана новата си работа, че следъ нѣколко време почувствува нужда отъ четирима помощници. Съ единъ отъ тѣхъ Алва се особено сприятели. Единъ день, седейки съ него на стъпалото на вагона и замислено гледайки бѣгащитѣ срещу имъ дървета, Алва потупа приятеля си по рамото. — „Искашъ ли, Джекъ, да продаваме два пжти повече вестници?“ — „Не е възможно повече, убедено възрази тоя, знаейки, че Алва бѣше вече използувалъ всички срѣдства за разпродаване на тѣхната стока. — „Хайде на басъ!“ — „Добре“. — Сжщата нощъ се заловиха на работа. Сутринята по всички гари по пжтя на влака бѣха залепени голѣми афиши, съ едро напечатани известия за военнитѣ действия, които ставаха тогава между северна и южна Америка. Алва телеграфираше тѣзи известия, получавайки ги отъ редакциитѣ на вестницитѣ. Афишитѣ изведнажъ привлѣкоха вниманието на пжтницитѣ. Около тѣхъ почна да се трупa народъ. Но и това не бѣше достатъчно за Алва. Той се вече убеди, че всѣко дѣло може непрекъснато да се подобрява. Въ разстояние на нѣколко месеци той даваше въ кжщи само половината отъ печалбитѣ си, а останалата частъ отиваше за никому непознати цели. Когато се движеше влака, Алва почна да изчезва, да се губи нѣкъде, безъ да знае това и най-близкия му другаръ Джемсъ. По-